

SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

27. ŘÍJNA 2024

Z obsahu:

Žalmy jako biblická
symfonie modlitby
- strana 2 -

Blahoslavená Benvenuta
Bojaniová
Libor Rösner
- strana 4 -

Soud rehabilitoval faráře
Toufara umučeného StB
- strana 5 -

O pravé úctě ke svatým
- strana 6 -

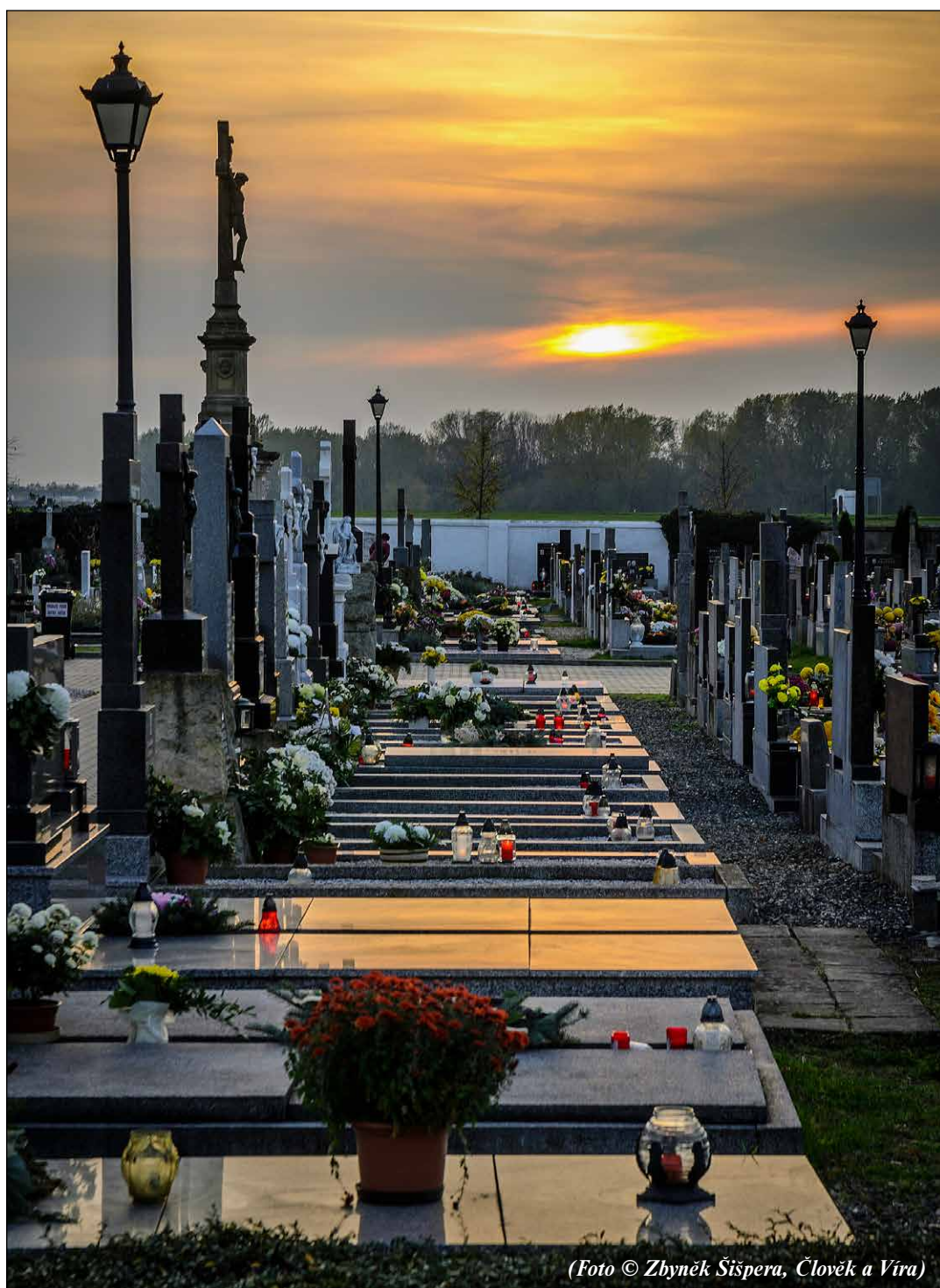
Všech věrných zemřelých
sv. Jan M. Vianney
- strana 6 -

Jakého mě najde Bůh
v hodině smrti?
- strana 8 -

Růženec - moje opora
- strana 10 -

Svatý Jan Berchmans -
vzor mládeže (10)
Koloman Grieger SJ
- strana 12 -

Prodloužení možnosti
získat plnomocné odpustky
pro duše v očistci
už před 1. listopadem
- strana 13 -



(Foto © Zbyněk Šišpera, Člověk a Víra)

Žalmy jako biblická symfonie modlitby

Katecheze papeže Františka při generální audienci 19. června 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Kol 3,16-17

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V rámci přípravy na nadcházející jubileum jsem vybidl, abychom letošní rok zasvětili velké „symfonii“ modlitby. Dnešní katechezi bych vám rád připomněl, že církev již má symfonii modlitby, jejímž skladatelem je Duch Svatý, a tou je Kniha žalmů.

Jako v každé symfonii jsou v ní různé věty, tedy různé druhy modlitby: chvála, díkůvzdání, prosba, nárek, vyprávění, mudroslovná reflexe a další, a to jak v osobní formě, tak ve formě sborové modlitby celého lidu. Jsou to zpěvy, které sám Duch vložil do úst Nevěště, své církvi. Jak jsem se zmínil minule, všechny biblické knihy jsou inspirovány Duchem Svatým, ale Kniha žalmů je taková

že i v tom smyslu, že je plná básnické inspirace.

Žalmy zaujaly v Novém zákoně výsadní postavení. Dochovala se a stále ještě existují vydání, která obsahují Nový zákon a žalmy společně. Mám na stole ukrajinské vydání takového Nového zákona se žalmy od vojáka, který padl ve válce,

Pokračování na str. 7

„**C**o chceš, abych pro tebe udělal?“ ptá se Pán Ježíš nejen slepého Bartimaia, ale také nás, posluchačů dnešního Markova evangelia. Na tuto důležitou otázku budou odpovědi tak různé, jak se odlišuje jeden člověk od druhého. Zůstane-li však u Bartimaiova příběhu, slyšíme tuto odpověď: „Mistře, ať vidím!“ A Bartimaios dostal od Pána ten pro něho největší dar: prohlédl! Zároveň s tímto uzdravením naplnila jeho srdce nepopsatelná radost a touha následovat Pána. (str. 3) Čili ten, koho Bůh uzdravuje, odchází obdarován mnohem více, než očekával. Vždyť vydat se za Pánem znamená mít s ním účast nejen na všech jeho strastech a utrpení, ale i na věčném životě s ním v nebeském království. Co víc by si člověk mohl přát?

Pomalou vstupujeme do doby, kdy opět tak jako každý rok navštěvujeme hřbitovy a více myslíme na své příbuzné a přátele, na všechny své známé i nám osobně neznámé, kteří nás přešli na věčnost. Asi naši největší touhou v těchto chvílích bude setkat se s nimi jednou ve společenství svatých – což je cíl naší pozemské pouti (a to patrně i přes očistné utrpení). Nutno však jedním dechem podotknout, že ne se všemi to bude možné: kromě těch, kdo oslavují ve věčné radosti Pána Boha v nebi, je nemálo těch, kdo prožívají pekelná muka z věčného odloučení od Boha. Připomeňme si proto v těchto dnech opět velmi dobře známé skutečnosti o posledních věcech člověka. Je

Editorial

to velmi příhodný čas k hloubkové revizi vlastního života a pokorného uvědomění si, kde se na své cestě ke spáse nacházíme. Pamatujme přitom také na to, že v okamžiku přechodu z tohoto světa na věčnost padne i z naší strany konečný a neodvratitelný verdikt: buď se definitivně rozhodneme pro Trojjediného Boha, anebo proti němu. Každý se osobně rozhoduje podle toho, jak žil, kým se za svého života stal.

O tom vydává svědectví mladá dívka Klára, které se dostalo vidění své kolegyně z práce Anity, jež náhle zemřela a po týdnu utrpení v pekle ji Bůh přiměl k tomu, aby vydala strašlivé svědectví o věčném odloučení od Boha. (str. 8-9) Každého jistě zaujme něco jiného, ale jedna skutečnost by nám neměla uniknout: bez kříže na tomto světě není možné dojít spásy. Anita doslova řekla: „Jen jedna jediná věc mohla rozdrolit zeď mé zatvřelosti: dlouhé a citelné utrpení! Jenže – nedostavilo se. Chápeš teď, co znamenají slova: »Bůh trestá ty, které miluje?« – Nám se v této chvíli asi spíše vybaví známé přísloví: „Koho Bůh miluje, toho křížkem navštěvuje.“ – Utrpení zde na zemi je očistnou lázní, která umožní člověku rozhodnout se ve stěžejním okamžiku života pro Boha čili pro šťastný věčný život v nebi...

Ne nadarmo se ďábel těsně před smrtí člověka pokouší zvíkat ho a od-

vrátit od Boha. To prožívala i bl. Benvenuta Bojaniová (str. 4), která promlouvala ke svému okolí více svými kajícími skutky a vítěznými boji s ďáblem než slovem. Jistě velká pokušení doléhala i na ty, kdo od Petrových dnů až dodnes byli pro svoji víru v Pána Ježíše mučeni – zmiňme aspoň jedno jméno: P. Josef Toufar, který byl v říjnu po více než sedmi desetiletích od své mučednické smrti soudně rehabilitován. (str. 5) Mysleme v těchto dnech tedy i na všechny, kdo kdy trpěli pro svoji katolickou víru, a vyjádřeme Pánu svoji vděčnost, že jsme zatím nemuseli být podobně zkušeni. A v pokoře prosme o milost vytrvání ve víře až do konce své pozemské pouti – je moudré tak činit i s růžencem v ruce, neboť jak dosvědčuje Tammy Petersonová (str. 10-11), tato modlitba nejen posiluje, ale mnohdy člověka i uzdravuje. I když to vše dobře víme, je třeba si to neustále připomínat, neboť člověk ve chvílích, kdy je mu v životě dobře, často zapomíná, že je to dar Boží, který může zde na zemi být rychle proměněn v dar očistného utrpení, a to však nepřípravenou duší nemusí být nutně vždy přijato.

Očistíme tedy v těchto dnech svou duši od hříchu, a to i ve svátosti smíření, abychom s čistým srdcem mohli prosit Boha rovněž za duše v očistci, kterým můžeme získat plnomocné odpustky. (str. 13) Pro ně i pro nás pak platí: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.“

Daniel Dehner

Využij dnes příležitosti seznámit se s Bartimaie. Tohoto slepého žebračka u jerišké brány si totiž Bůh vyhlédl, aby se stal příkladem vytrvalosti v naději. Čeká tu na svou příležitost, která pro něho nastává právě teď, když se blíží k městu Ježíš se svým doprovodem. Všichni si tu na něho zvykli, jako by už patřil k této bráně a měl s ní zůstat spojen až do své smrti.

Ale tento slepec vidí ve skutečnosti dále než jeho současníci. Nesmířil se se svým osudem a žije pevnou nadějí, že i k němu se jednou skloní Ježíšovo milosrdenství. Nemá zatím zrak, aby spatřil Spásu Izraele, ale zůstal mu silný hlas, kterého využije k tomu, aby k sobě přivolal svého Dobrodince. Jak bláhoví a sobečtí jsou všichni ti, kterým vadí jeho volání a nejrady by ho umlčeli! Kdy jindy by měl volat za Ježíšem, ne-li tehdy, když ho potřebuje a když cítí jeho blízkost? Jako by dobře věděl, že je to naposled, co tedy Mesiáš prochází: *Synu Davidův, smiluj se nade mnou!* Nic neslyší Pán tak rád jako prosbu o smilování. Osvoj si jeho volání i jeho víru, volej tak vytrvale a z plna srdce, a můžeš se spolehnout, že i pro tebe Pán pošle: *Zavolejte ho!*

Zástup, který před chvílí slepého tak neprozřetelně umlčoval, se musí nyní zastydět za svou necitelnost k postavení tohoto ubožáka. Nevyhledává snad Mesiáš právě tyto potřebné? Teprve nyní říkají žebračkovi, co měli říkat od začátku: *Vzchop se a vstaň!* Slepý svou vytrvalostí i bez jejich přispění dosáhl splnění své tužby a nyní se mu dostává Ježíšova pozvání: *Volá tě!* Která slova mohou více potěšit než právě tato? Kéž bys nikdy nepřeslechl Pánovo pozvání, které je vždy příslibem jeho nejhojnějších darů!

K tvému povzbuzení ho Pán vyzývá, aby znovu vyslovil svou horoucí prosbu: *Pane, ať vidím!* Kdo takto prosí o to, co nejvíce potřebuje, nezůstane nevyšlyšen. Bartimaioš už nebude vysedávat u brány a prosit kolemjdoucí o almužnu. Dostalo se mu toho největšího daru: *Prohlédl a jde za Pánem.*

Není to přesně ta milost, kterou tolik potřebuješ ty i svět kolem tebe? Nepotřebujete prohlédnout a jít za Ježíšem? Je třeba silným hlasem a s velkou vytrvalostí volat: *Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Ať vidím!* Neber ohled na to,

Výkřik víry

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Pane, ať vidím!

že ani dnes není málo těch, kteří okřikují prosíci, jako by jejich naléhavého volání nebylo zapotřebí. Bohužel, této prosbě se nejvíce brání právě ti, kteří sami nejvíce potřebují uzdravení. Jsou tak slepí, že nevidí svou vlastní zaslepenost. Zdomácněli ve vyhnanství, zvykli si na své rozptýlení mezi pohany, zapomněli, že nepatří k nim, ale *ke zbytku Izraele*. V chladné *severní zemi* sobectví a chtivosti vychladla jejich srdce a pohasla jejich láska k Bohu. Mezi *hrnci masa*⁽¹⁾ na něho zapominají, přestali pociťovat touhu a potřebu, aby byli *shromážděni od končin země* a zachráněni z tohoto světa. Protože nepláčou pro své vyhnanství, nejsou schopni těšit se na návrat do své pravé vlasti.

Zkoumej sám sebe, zda také tebe neukolébala klamná spokojenost do zimního spánku v *severní zemi*. I když se ti zdá, že nejsi v zajetí slepoty, nepřestávej volat k Mesiáši, pros jej s velkým voláním za sebe i za druhé a projevuj tak svou pevnou víru, že není jiného, kdo by nás mohl uzdravit, než *Syn Davidův*.

Jako nejnebezpečnější dílo slepoty se rozšířilo přesvědčení, že člověk může sám sobě zajistit uzdravení, že jsou i jiní zachránci, prostředky a cesty uzdravení, že náš Pán je snad jen jedním z mnoha, u kterých je možno hledat pomoc. Vy bláhoví, *máme jen jednoho, a to vynikajícího Velekněze: je to Boží Syn.*⁽²⁾ *Nikdo si tuto důstojnost nemůže vzít sám.* Nikdo nemůže sám sebe nazvat prostředníkem, i kdyby se na tom všichni lidé shodli. Musí být povolán *od Boha*. Vždyť ani Ježíš Kristus si svou kněžskou důstojnost neudělil sám, ani ji nemá z vůle lidu, ale byl k ní *povolán* svým Otcem, z jeho nejsvětější vůle je *knězem navěky podle Melchizedecheva řádu*. Nepatří se, aby si lid sám určoval, kdo má být jeho zástupcem u Boha, protože před Bohem může lid zastupovat jen ten, koho chce Bůh přijmout a koho si k tomu sám povolal. *Kdo by se mohl sám odvážit ke mně přistupovat?*⁽³⁾ Kdo z těch falešných proroků a samozvanců

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,7-9

Tak praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele!

Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí.

Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na niž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozcem.“

2. čtení – Žid 5,1-6

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy. Protože sám je stejně podoben slabosti, je schopen cítit s chybujícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron.

Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil,“ jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva.“

Dokončení na str. 12

ti může říct: *Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství?*⁽⁴⁾ Kdo z nich se stal tvým Otcem a vydal za tebe svého jednorozenného Syna?

Blahopřej Bartimaiovi k jeho uzdravení a využij jeho zkušenosti. I když se ti zdá, že vidíš dobře, nespolehej na svůj soud a připusť, že i tvůj zrak potřebuje uzdravení. *Pane, ať vidím!* Ať prohlédnu správně a jdu za tebou tvou cestou! *Ať vidíme, jak velkou věc s námi udělal Pán, a naplní nás radost.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ex 16,3; ⁽²⁾ Žid 4,14; ⁽³⁾ Jer 30,21;

⁽⁴⁾ Jer 31,3; ⁽⁵⁾ srov. Ž 126,3.

Blahoslavená Benvenuta Bojaniová

Byla sedmou dcerou Corrada de Pertica z italského rodu Bojaniů a jeho první manželky Albertiny da Bottenicco. Podle legendy se Corrado těšil, že se mu konečně narodí syn. Po prvotním zklamání z narození dcery prohlásil: „I ona bude vítána.“ Památkou na tuto jeho reakci je i jméno, které děvčátko dostalo – Benvenuta totiž znamená přibližně něco jako „buď vítána“.

Jako datum jejího narození se uvádí 4. květen 1255. Známe jména některých jejích sourozenců, s nimiž v Cividale vyrůstala, ba i jejich osudy. Víme tak, že její sestra Beatrix se stala abatyší benediktinského kláštera S. Maria ve Valle a bratr Giacomo dominikánským mnichem.

Benvenuta patří k těm světcům, kteří výrazné sklony ke zbožnosti projevovali již v dětství. V rodině to patrně nebylo nic neobvyklého, podle všeho žili rodiče křesťanskou víru opravdově a vedli k tomu i své potomky, pro něž nepředstavovalo problém modlit se a ukládat si kající praktiky, ba spíše to pro ně bylo jakousi samozřejmou záležitostí.

Někdy během dospívání složila Benvenuta slib doživotního panenství, ježto se zhlédla v Panně Marii, kterou milovala a ctěla. Navykla si denně neustále opakovat první část modlitby *Zdravas, Maria*, čehož později využije v boji se satanem. Dalším světcem, na nějž upjala svou pozornost, byl sv. Dominik Guzmán († 1221). Tato její osobní úcta pramenila ze zázračného uzdravení na Dominikovu přímluvu, ze kterého se Benvenuta těšila po pětileté nemoci, z níž zdánlivě nebylo východisko. (Adjektivum „osobní“ je podle všeho na místě, neboť se dá předpokládat, že k zakladateli kazatelského řádu chovali v rodině úctu již dříve, ne nadarmo oblékl její bratr bíločerný dominikánský hábit.) Ony zdravotní potíže si způsobila víceméně sama – byly výsledkem dlouhodobého neúměrného půstu. Byla upoutána na lůžko a jen občas ji její sestra brala do kostela na kompletář. Tak tomu bylo i v předvečer svátku sv. Dominika, kdy se jí v chrámu světec zjevil v doprovodu sv. Petra, načež se uzdravila.

Nejednalo se o ojedinelou přemrštěnou snahu zapálené dívky z dobré rodiny. Ve svých dvanácti letech začala Benvenuta své tělo obepínat pevně utaženým provazem, který nepovolila, ani když začala postupně nabírat tělesné rozměry při-

měřené svému věku. Snášela bolesti, které jí působilo zařezávání provazu do těla, poněvadž se radovala, že tak přináší milovanému Spasiteli oběť. Nástroj tuhého pokání pak musel být opatrně odstraněn nožem a Benvenutin duchovní vůdce P. Corrado jí přikázal, aby s podobnými kajícími praktikami raději šetřila, než aby je podobně přeháněla, a o dalších zamýšlených se s ním vždy poradila.

Vlastně až sám sv. Dominik tehdy při onom zjevení učinil přítrž jejím podobným neuváženým praktikám a nařídil jí, aby raději zvolila cestu svatě poslušnosti. Dokonce jí ukázal dominikánského bratra, k němuž se měla obrátit a který ji vedl po všechna další léta jejího života. Byl jím právě P. Corrado, jehož potkala na děkonné pouti k Dominikově hrobu a jemuž pak na Dominikův příkaz vyznala všechny své dosavadní kající praktiky.

Zbytek svého života strávila v hábitu třetího řádu sv. Dominika, a to v postech a odříkáních, které už ovšem nepodstupovala podle svých představ a úmyslů, nýbrž přesně v duchu svatě poslušnosti. Proto též duchovně „rostla před očima“ a stávala se vzorem pro ostatní terciáře.



Blahoslavená Benvenuta Bojaniová

K tomu účinně přispívala taktéž zjevení Matky Boží, která jí dodávala sílu v boji s ďáblem.

Boží nepřítel totiž Benvenutu navštěvoval rovněž a snažil se ji všemožně odredit od započaté cesty, ať již pokoušením, nebo trýzněním. Zjevoval se jí v různých podobách, jednou jako člověk, jindy jako zvíře, vydával nejrůznější zvuky od ječení, vriskání po hrubé urážky, které doprovázel bitím. S Boží pomocí a Panny Marie, kterou v těchto okamžicích vždy volala na pomoc (mj. i výše zmiňovaným opakováním první části *Zdravas*), Benvenuta tyto útoky přestála a nenechala se zvíkat.

Jakožto terciářka žila ve svém rodném domě, kde vedla skupinku kajících žen podobně duchovně usilujících, mezi něž patřila i její sestra Marie. Nejen tyto kajicnice mohly v nedalekém kostele sv. Dominika pozorovat Benvenutina vytržení, během nichž se její duch oddělil od těla, které zůstávalo ve strnulé pozici, přičemž z ní vyzařovala nadzemská radost. Ke konci života obdařil Bůh tuto ženu darem čistoty v lidských srdcích a nahlízet do budoucnosti. A to rozšířilo věhlas dcery rodu Bojaniů i mimo dominikánské pole působnosti, i když se dá říct, že ho spíše jen utvrdil, poněvadž různé její vize a extáze nebylo možné před veřejností utajit.

Benvenuta Bojaniová zemřela 30. října 1292 ve věku 37 let. Ještě těsně před smrtí se ji pokusil démon zvíkat přesvědčováním, že všechno, co dělala, bylo motivováno pýchou, a že ji Bůh již dávno opustil. Opakováním Mariina jména ho kajicnice zahнала na útěk.

Pochována byla v rodném Cividale, a sice v místním dominikánském kostele. Leč tělo dominikánské terciářky se při otevření hrobu, u něhož docházelo dlouhá léta k zázrakům, v roce 1447 nenašlo. Její kult se však přesto po delší pauze opět začal šířit napříč dominikánským řádem, až ho 6. února 1765 potvrdil papež Klement XIII., když Benvenutu prohlásil za blahoslavenou.

Soud rehabilitoval faráře Toufara umučeného StB

*1902 †1950

Krajský soud v Hradci Králové 10. října 2024 rehabilitoval kněze Josefa Toufara za nezákonné zatčení a vazební stíhání v roce 1950. P. Josefa Toufara, jehož jméno je spojeno s tzv. číhoštským zázrakem, ve vazbě umučili příslušníci komunistické Státní bezpečnosti (StB).

P. Josef Toufar (1902–1950) se stal asi nejznámější obětí pouťového komunistického tažení proti církvi v Československu. Zemřel po krutém mučení ve vazbě na následky prasklého žaludečního vředu.

Venkovský farář z obce Číhošť na Havlíčkobrodsku se do hledáčku StB dostal poté, co se v prosinci 1949 při mši v jeho kostele údajně několikrát pohnul kříž na hlavním oltáři. Dodnes neobjasněný úkaz se podle dobových svědectví později opakoval. Toufara zatkl a trýznili, dokud 22. února 1950 nepodepsal protokol, v němž se k činu přiznal.

Na následky krutého zacházení tři dny po vynuceném přiznání přes veškerou péči lékařů zemřel. „Dělali jsme všechno, co bylo v lidských silách, ale toho člověka nebylo možno zachránit. Byl neobyčejně surovým způsobem utlučen k smrti. Řekl bych – jasná vražda!“ řekl v roce 1968 jeden z operatérů, František Mauer. Toufar byl v tajnosti pochován do společného hrobu v pražských Ďáblicích, příbuzným jeho smrt oznámili až v roce 1954. V listopadu 2014 byly exhumovány jeho ostatky, jejichž identitu potvrdila analýza DNA, a v červenci 2015 byly ostatky umučeného kněze pohřbeny v číhoštské farnosti.

Krajský soud v Hradci Králové rehabilitoval faráře Toufara za nezákonné zatčení a vazební stíhání v roce 1950. Návrh na Toufarovu soudní rehabilitaci podal krajský státní zástupce. Iniciátorem podnětu k soudní rehabilitaci byl zakladatel brněnského Muzea českého a slovenského exilu 20. století, Jan Kratochvíl. Podnět státnímu zastupitelství zpracoval advokát Lubomír Müller, který se zabývá rehabilitací lidí utlačovaných komunistickým režimem. Protože Toufar neměl žádné potomky či sourozence, kteří

by mohli návrh soudu podat, učinil tak jako oprávněná osoba státní zástupce.

Josef Toufar se narodil 14. července 1902 v Arnolci na Jihlavsku, na kněze byl vysvěcen až v 38 letech. Jako farář působil nejprve v dnes už zaniklé obci Zahrádka na řece Želivce, v roce 1948 byl přeložen do Číhošti. Na tamním hlavním kostelním oltáři se půl metru vysoký kříž údajně několikrát pohnul při mši o třetí adventní neděli roku 1949. Toufar si tehdy ničeho nevšiml, neboť stál na kazatelně k oltáři zády. O události se dozvěděl s několikadenním zpožděním od farníků. Dodnes neobjasněný úkaz, který se později podle svědků několikrát opakoval, vzbudil pozornost mezi věřícími a církevními hodnostáři, ale také u Státní bezpečnosti.

Komunisté se rozhodli využít události k diskreditaci církve, v níž spatřovali překážku na cestě ke kolektivizaci venkova. Vyšetření zázraku dostala za úkol takzvaná „instruktážní skupina“ StB, která 28. ledna 1950 Toufara zatkla a poté se ho snažila ve valdické věznici na Jičínsku přinutit k přiznání, že pohyb kříže zinscenoval. O údajném spiknutí nechal režim také natočit propagandistický film. Měl v něm hrát i Toufar, ale jeho špatný zdravotní stav to nedovolil. StB v dokumentu představila kladkostroj, jak se ale později ukázalo, žádný z mechanismů buď nemohl fungovat, nebo by byl na oltáři jasně viditelný.

Událost s údajně pohyblivým křížem v Číhošti se dodnes nepodařilo přesvědčivě vysvětlit. Případem se po roce 1989 obsáhle zabýval mimo jiné Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunistů (ÚDV). Ani ten ale nepřišel s jednoznačným vysvětlením. „Můžeme se jenom dohadovat, zda akci dopředu nepřipravila státní moc, tedy zda nešlo o provokaci StB na objednávku KSČ. Víme však, komu celý případ Číhošť prospěl. Číhošť byla využita KSČ ke zintenzivnění útoků

proti katolické církvi, proti věřícím i proti Vatikánu,“ uvedli autoři publikace ÚDV vydané v roce 2001.

StB využila kauzu rovněž k procesu s církevními představiteli. Krátce po zatčení Toufara skončil ve vězení také želivský opat Vít Tajovský a zatčení nebo internace čekala také většinu opatů a vyšších církevních hodnostářů v republice. Tajovský byl již v prosinci 1950 ve vykonstruovaném procesu odsouzen ke 20 letům vězení. Režim v témže roce vyhostil papežského nuncia a přerušil diplomatické styky s Vatikánem a začala likvidace řeholních řádů.

Po roce 1989 byl za podíl na fyzickém týrání kněze Toufara odsouzen vedoucí tehdejší vyšetřovací skupiny StB zaměřené na takzvaný číhoštský zázrak, Ladislav Mácha. V listopadu 1999 tehdy sedmasedmdesátiletého bývalého příslušníka StB pražský městský soud poslal s konečnou platností na dva roky do vězení. Po několika odkladech kvůli zdravotnímu stavu nastoupil do vězení až v lednu 2002, po roce byl po odpykání poloviny trestu podmíněně propuštěn. Svého činu Mácha nikdy nelitoval. Zemřel v září 2018 ve věku 95 let.

Osud P. Toufara a dalších kněží stíhaných komunistickým režimem připomíná v Číhošti od roku 1990 památník u kostela Nanebevzetí Panny Marie. Literárně případ zpracoval mimo jiné Jan Zahradníček ve skladbě *Znamení moci*, či Josef Škvorecký v románu *Mirákl* z roku 1972. V roce 2004 připomněl takzvaný číhoštský zázrak a tragický osud tamního kněze také televizní film režiséra Jaromíra Polišenského s názvem *In nomine patris*. Toufarovu životu se věnuje i publicista Miloš Doležal, známá je především jeho kniha *Jako bychom dnes zemřít měli*. Katolická církev zahájila v roce 2013 proces Toufarova blahověření.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)



O pravé úctě ke svatým

Jestliže naše úcta ke zbožným a svatým Božím přátelům je taková, jak náleží, působí, že se stáváme moudřejšími, lepšími, blaženějšími. Úcta ke svatým není správná, spořádaná, jestliže se nestáváme dokonalejšími, jestliže se neprojevuje v naší úctě k Bohu, v naší lásce k bližním, v naší trpělivosti, pokoře, umírněnosti. Jestliže se skrze úctu ke svatým mění naše chování směrem ke svatosti, jestliže nás vede ke stále větší lásce k Bohu, ke Kristu a k věčnému životu, pak je to úcta správná a spořádaná.

Abychom se vyhýbali tomu, co je v úctě ke svatým falešné a neužitečné, co je pouhé pobožnůstkářství, povězme si, jaké jsou charakteristiky správné úcty ke světcům:

1. Tam, kde je pravá a dokonalá úcta ke svatým, tam je a roste vnitřní zalíbení v dobrotě, milosrdenství, moudrosti a všemohoucnosti, tedy ve svatosti Boží.

2. Tam, kde je pravá a dokonalá úcta ke svatým, tam je a roste vděčná chvála

a dikůvzdání za Boží dobrotu a moudrost.

3. Tam, kde je pravá a dokonalá úcta ke svatým, tam je a roste víra v Ježíše Krista a prohlubuje se důvěra v jeho dobrotivost.

4. Tam, kde je pravá a dokonalá úcta ke svatým, tam je a roste živá touha po pravé, věčné blaženosti, která je vyhazena těm, kdo jsou čistí.

5. Tam, kde je pravá a dokonalá úcta ke svatým, tam je a roste vážné úsilí následovat krásný příklad ctností Božích svatých.

6. Tam, kde je pravá a dokonalá úcta ke svatým, tam tyto svaté vyzýváme, aby se s námi a za nás modlili a vyprošovali nám u Boha dar následování a všechny dobré milosti a dary.

Čím jsou dnes svatí a světice Boží, tím se můžeme stát i my:

1. Svatí jsou osvobozeni od všeho zla. Slzy jsou setřeny z jejich očí: nepocítují již ani horko dne, ani chlad noci, žádnou bolest, žádné rány, žádné umírání;

netrápí je žádný hlad, žádná žízeň, žádné vzdechy; žádná závist, žádný hněv, žádné nepřátelství, žádná žádostivost; žádná chudoba, žádná nouze, žádný nedostatek; žádná lítost kvůli minulosti, žádný strach z budoucnosti; žádný hřích a žádné pokušení k hříchu; žádné zlo ani v sobě, ani kolem sebe. Nemůžeme i my být zbaveni všeho zla, jen když chceme?

2. Svatí jsou teď trvale ve společnosti Ježíše Krista a jeho Matky Panny Marie a nebeských andělů. Tato společnost je zdrojem nejčistší a věčné radosti. Jsou nyní s těmi a u těch, kteří již dlouho byli jedinou touhou jejich duše. Nemůžeme i my přijít tam, kam oni, jestliže jen chceme?

3. Svatí jsou nyní ve společnosti a ve spojení s nejlepšími z lidí. Zlé sousedství na zemi se změnilo ve vznešené a blažené bratrství v nebi. Nemůžeme snad i my přijít tam, kde je tak dobře, jen když chceme?

Podle W. Kammermeier, J. M. Sailer: Gebete für Christen

Všech věrných zemřelých

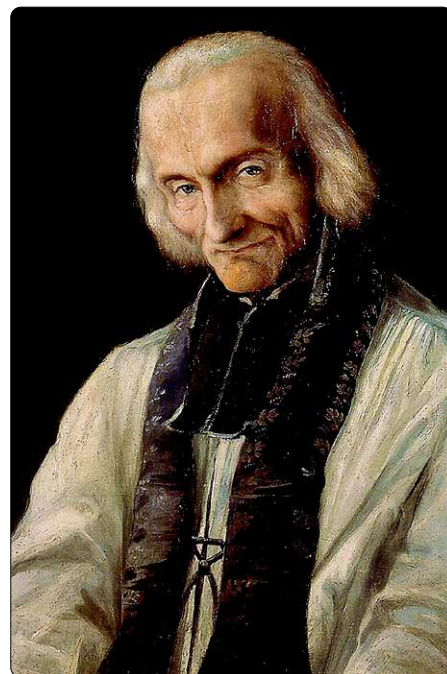
Svatý Jan Maria Vianney vypravuje v jednom dušičkovém kázání velmi živě o knězi, který se dověděl o smrti svého přítele a hned nato sloužil za něho mši svatou: „Začal s velkou vroucností a bolestí. Když byla hostie proměněna v Tělo Ježíše Krista, vzal ji do svých rukou, pozvedl ruce i oči k nebi a modlil se: »Věčný Otče, pohleď na mě, obětují ti Tělo a Duši tvého nejmilovanějšího Syna. Věčný Otče, dej mi za to duši mého zemřelého přítele, která trpí očistcová muka! Ano, můj Bože. Já mám svobodu obětovat ti tvého Syna, nebo ne, a ty mi můžeš udělit to, oč tě prosím. Můj Bože, udělejme výměnu: vysvobod' mého přítele, a já ti dám tvého Syna! To, co ti nabízím, má nekonečně větší cenu než to, oč tě prosím!« Tato modlitba byla vyslovena s tak živou vírou, že ve stejném okamžiku viděl tento kněz, jak duše jeho přítele stoupá z očistce do nebeské radosti.“

Tento text obsahuje celou řadu podstatných výpovědí.

1. Bůh bere náš přítomný život tak vážně, že to má vliv na celou naši věčnost. On na konci nepřejde prostě všechno, co jsme vykonali, ale dbá na naše rozhodnutí. Proto existuje nejen nebe, ale také peklo a místo očišťování. Peklo je ústupek Boží lásky naší svobodě. Místo očišťování je však dar, který nás má uchránit žalu z toho, že bychom prožívali celou věčnost jako ti, kteří ho nejsou hodni.

2. Bůh bere vážně naši důvěru k němu, naši vzájemnou lásku a naše modlitby, které konáme za sebe navzájem. Dovoluje, abychom usměrňovali jeho jednání, a daruje jednomu na přimluvu druhého dary a milosti, které by mu jinak neudělil.

3. Ježíš Kristus sám nás podporuje, když předstupujeme před jeho Otce a přimlouváme se jeden za druhého. Odevzdává se do našich rukou a tak se nám poddává, že jej můžeme nabídnout Otcovi jako svůj vlastní dar. S ním máme v rukou všechno, svou vlastní spásu i spásu



Sv. Jan Maria Vianney

celého světa. Neboť co by mohlo být takové, aby to obětovaný Boží Syn nevyvážil?

4. I vůči této nesmírné a nezměřitelné možnosti zůstáváme zcela svobodni. Můžeme se jí chopit, nebo ji přehléd-

nout. Můžeme vzít Krista do svých rukou a do svého srdce a nabídnout jej Otci a tak získat všechno, ať už pro sebe, nebo pro druhé, zvláště pro naše dosud se očišťující zemřelé. Ale můžeme také touto možností pohrdnout a tak zahodit nezměrnou příležitost k záchraně.



Jak nesmírně stojí tato myšlenka v centru víry a liturgie církve, ukazuje nám pohled na mešní kánon: Ve všech eucharistických modlitbách následuje po proměňování nabídka proměněných darů Otci. Kněz, církev a my všichni držíme ve svých rukou ukřižovaného Krista a darujeme jeho (a s ním i sebe samy) jako čistou a svatou oběť, ve které má Bůh zalíbení, kterou přijímá a na kterou odpovídá svou spásou pro nás samy, pro církev, pro všechny lidi a zvláštěm způsobem pro všechny naše drahé zemřelé a pro všechny, kteří ještě nebyli uvedeni do ráje.

Jak velice jsme to dlužní zemřelým, vidíme z toho, že svatý farář arský nás nechává oslovit samými zemřelými: „Kdybyste věděli, jak nesmírně je naše utrpení, nikdy byste nám nepřestávali vyprošovat vysvobození.“ A on sám k tomu poznamenává: „Je jisté, že máme v rukou všechno, co potřebujeme, abychom zajistili duším v očistci ulehčení – své modlitby, své sebezápory, své skutky bliženské lásky a především mši svatou. (...) Ano, my jim milí, obětujeme svá dobrá konání, abychom jim zajistili pomoc. Tak se budeme líbit Bohu, který velmi touží po tom, aby je mohl vysvobodit, a my jim připravíme nesmírné štěstí, že budou moci požívat Boha. A to přejí také vám všem.“

Podle -sks- (Redakčně upraveno)

Žalmy jako biblická symfonie modlitby

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

a které mi bylo zasláno. S touto knihou se modlil na frontě. Nikoliv všechny žalmy, a nikoliv vše z každého žalmu, si dnešní křesťané a tím méně moderní člověk mohou zopakovat a přisvojit. Odrážejí někdy historickou situaci a náboženskou mentalitu, které nám již nejsou vlastní. To neznamená, že by nebyly inspirované, ale že jsou v určitých ohledech spjaty s dobou a dočasným stadiem zjevení, jak je tomu i v případě mnoha starověkých právních předpisů.

Žalmy jsou pro nás nejpřínosnější tím, že se jimi modlili Ježíš, Maria, apoštolové a všechny křesťanské generace před námi. Když je pronášíme, Bůh je slyší v oné velkolepé „orchestraci“, jakou je společenství svatých. Ježíš podle Listu Židům přichází na svět s veršem žalmu v srdci: „Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli“ (srov. Žid 10,7; Ž 40,9); a podle Lukášova evangelia opouští svět s jiným veršem na rtech: „Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha.“ (Lk 23,46; srov. Ž 31,6)

Na používání žalmů v Novém zákoně navazují Otcové a celá církev, která z nich činí pevnou součást slavení mše svaté a liturgie hodin. „Celé Písmo svaté vydechuje Boží dobrotu,“ říká svatý Ambrož, „ale zvláštním způsobem to činí líbezná kniha žalmů.“ Líbezná kniha žalmů. Zeptám se: Modlíte se někdy se žalmy? Vezměte si Bibli nebo Nový zákon a pomodlete se nějaký žalm. Například když jste trochu smutní, protože jste zhřešili, modlíte se padesátý žalm? Existuje mnoho žalmů, které nám pomáhají jít dál. Zvykněte si modlit se slovy žalmů. Ujišťuji vás, že nakonec budete šťastní.

Nemůžeme však žít jen z dědictví minulosti: žalmy se musí stát naší modlitbou. Bylo napsáno, že v jistém smyslu se musíme sami stát „autory žalmů“, vzít si je za své a modlit se jimi. Pokud existují žalmy nebo jen některé jejich verše, které promlouvají k našemu srdci, je dobré si je opakovat a modlit se je během dne.

Žalmy jsou modlitby pro všechny časy: neexistuje stav duše nebo potřeba, která by v nich nenašla ta nejlepší slova, jež by se dala proměnit v modlitbu. Na rozdíl od všech ostatních modliteb žalmy opakovaním neztrácejí svou účinnost, naopak ji zvyšují. Proč? Protože jsou inspirovány Bohem a „vydechují“ Boha pokaždé, když je čteme s vírou.

Cítíme-li se zatíženi výčitkami svědomí a vinou, protože jsme hříšníci, můžeme s Davidem opakovat: „Smiluj se nad mnou, Bože, pro své milosrdenství.“ (Ž 51,3) Chceme-li vyjádřit silné osobní spojení s Bohem, pronesme: „Bože, ty jsi můj Bůh, snažně tě hledám, má duše po tobě žízni, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země.“ (Ž 63,2) Nikoli nadarmo zařadila liturgie tento žalm do modlitby chval o nedělích a slavnostech. A pokud nás přepadne strach a úzkost, přicházejí nám na pomoc tato nádherná slova Žalmu 23: „Hospodin je můj pastýř (...) I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla.“ (Ž 23,1.4)

Žalmy nám umožňují, abychom svou modlitbu neochudili tím, že ji omezíme pouze na prosby, na neustálé „dej mi, dej nám...“. Poučme se z modlitby Otce náš, která před prosbou o „chléb vezdejší“ praví: „Posvět se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá.“ Žalmy nám pomáhají otevřít se méně sebestředné modlitbě: modlitbě chvály, požehnání, díkůvzdání; a také nám pomáhají stát se hlasem celého stvoření a zapojit ho do naší chvály.

Bratři a sestry, kéž nám Duch Svatý, který církvi – Nevěště daroval slova, aby se modlila ke svému božskému Ženichovi, pomůže, aby tato slova modlitby zazněla v dnešní církvi a aby se tento přípravný rok na jubileum stal skutečnou symfonií modlitby.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)



Jakého mě najde Bůh v hodině smrti?

V roce 1937 se mladá věřící dívka jménem Klára dozvěděla o náhlé smrti své kolegyně z práce Anity, která sice nedávno uzavřela svátostné manželství, avšak rok předtím přestala víru dobrovolně praktikovat.

Druhý den poté, co se o Anitině smrti dozvěděla, obětovala za ni svaté přijímání a vroucně se za ni modlila. Navečer, když o kamarádčině smrti stále ještě přemýšlela a modlila se za její duši, vyvstala jí Anita náhle před očima. Vypadala úděsně.

„Kláro,“ řekla jí, „nemodli se za mne! Jsem zavržena! Nepřicházím za tebou z vlastní vůle, ale vyloženě jen kvůli tomu, že mě k tomu přiměl Bůh; nemysli si, že to dělám z přátelství s tebou. My tady už nikoho nemilujeme. Ve skutečnosti bych chtěla, abys i ty skončila zavržená na tomto místě věčného neštěstí, kde se já nacházím. Ach... kéž bych se nikdy nenarodila! Ano, nenávidím Boha celou silou svého dobrovolného rozhodnutí být od něj oddělena, rozhodnutí, které jsem učinila v hodině smrti a které nemíním odvolat. Chápeš teď, proč je peklo věčné? Je to proto, že má zatvrzelost a má nenávisť k Bohu nikdy nepominou! Jsem nucena dodat, že Bůh je milosrdný dokonce i vůči nám. Tím, že nám dal předčasně zemřít, nám znemožnil napáchat všechno to zlo, jaké jsme byli schopni napáchat. Ještě by to navýšilo naše viny a tresty. Všichni ti, kdo hoří v pekle, se vůbec nemodlili, nebo se modlili výhradně o splnění svých přání a potřeb. Modlitba je prvním krokem na cestě k Bohu. Zvláště pak modlitba k té, která je Kristovou Matkou a jejíž jméno zde nikdy neovyslovujeme! Zbožnost odnímá démonovi nescíslné množství duší, jejichž hříchy by je nezadržitelně dostaly do jeho rukou. Když ti to povídám, div že nepuknu zlostí, protože jakkoli to povídat nechci, jsem přinucena o těchto věcech mluvit. Modlitba je tím nejjednodušším, co člověk může na zemi učinit. A právě proto s ní Bůh spojil spásu všech. Nikdy bych neuvěřila v démonovo působení, avšak nyní dosvědčuji, že má velmi velký vliv na lidi, kteří se nacházejí ve stejné situaci, v jaké jsem se nacházela já. Počet lidí viditelně posedlých je možná malý, ale lidí žijících ve vnitřním satanově područí je velmi mnoho. Já sama démona nenávidím, ale přesto mi imponuje, protože vás chce zničit. Nenávidím ho i jeho pomocníky - duchy, kteří s ním padli na počát-

ku věků. Poletují po celé zemi jako hejno much, jenže vy v to nevěříte... Není na nás, zavržených, abychom vás sváděli. To je vyhrazeno padlým duchům. Po pravdě řečeno, jejich muka se zvětšují pokaždé, když sem na toto místo přivedou další duši, nicméně co by nenávisť neudělala!

Během svého života na zemi jsem si postupně vytvářela vlastního boha. Tak rádo se věří tomu, co se člověku líbí. Celá léta jsem cítila co do své »víry« hřejivé zadostiučinění. Mohla jsem se tak radovat ze života. Jen jedna jediná věc mohla rozdrolit zeď mé zatvrzelosti: dlouhá a citelná utrpení! Jenže nedostavilo se. Chápeš teď, co znamenají slova: »Bůh trestá ty, které miluje?«

Mé opuštění Boha spočívalo v následující věci: vytvořila jsem si boha ze svého manželé. K něčemu podobnému dojde v plnosti pouze tehdy, když je láska založená jenom na tělesnosti. Tato egoistická láska okouzluje, stává se obsesí a způsobuje otravu. Mé adorování osoby X se pro mne stalo náboženstvím mého života. Jednalo se o období, v němž jsem si v kanceláři vylévala žluč na kněze a na všechno to, co mělo jakoukoli souvislost s církví. Nakonec jsem se vzbouřila proti Bohu.

Ujišťuji tě, že pekelný oheň nespočívá v planoucím svědomí. Je to oheň! Přesně tak, jak to bylo řečeno: »Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně.« Doslova a do pís-

мене... Uběhl týden od mé smrti - to říkám podle vašeho způsobu počítání času, poněvadž vzhledem ke způsobu mého utrpení bych mohla říct, že už trpím deset let! Autonehoda... Projela mnou tehdy strašlivá bolest. Nebylo to ovšem nic v porovnání s tím, co zakouším nyní! Poté jsem pozbyla smysly. Náhle jsem se v okamžiku své smrti prodrala z mlhy. Uviděla jsem samu sebe, ještě na tom místě nehody, kde leželo mé mrtvé tělo. Bylo to jako v divadle, kde náhle zhasla všechna světla a s velkým třeskem spadla opona! Poté se odehrála nečekaná scéna. V mém případě ji doprovázelo nesnesitelné světlo: scéna celého mého života! Má duše se mi ukázala jako v zrcadle: všechny milosti, jimiž jsem pohrdla od svého mládí, až po poslední »ne« Bohu. A uviděla jsem samu sebe jako vražedkyni, před jejímiž očima přinášíjím během procesu neživou oběť. Moje lítost? Nikdy! Pocit studu? Nijak zvláštní! Samozřejmě bylo nemožné snést dlouhý milující pohled Boha, kterého jsem definitivně odvrhla. Nežůstalo mi nic jiného než útek. Jako Kain utekl od mrtvolky Ábelovy, nezbývalo mé duši nic jiného než utéct od této strašlivé podívané. Tak vypadal můj osobní soud. Neviditelný Soudce vyřkl výrok: »Pryč ode mne!« Tehdy má duše jako kapka síry spadla do temnoty věčného utrpení...“ (*Les Ames du Purgatoire dans la vie des saints*)

✞ ✞

Po přečtení tohoto děsuplného svědectví je záhodno si uvědomit, že se zásadně týká pravdy naší víry: člověku je dána možnost dobrovolně se odsoudit k věčnému a nepopsatelnému neštěstí skrze stejně tak dobrovolné odmítnutí věčného štěstí, kterým je Bůh. Ve chvíli přechodu z tohoto světa na věčnost padne konečný a neodvratitelný verdikt. Každý se bude osobně rozhodovat na základě toho, kým je, kým se stal během svého života. Již nyní v sobě nosíme schopnost rozhodnout se pro Lásku, anebo proti Lásce. V okamžiku smrti staneme před Bohem nikoli s abstraktní možností volby, nýbrž s konkrétní schopností, či neschopností



Fra Angelico (1395–1455): Peklo

otevření se pro věčnou lásku. Svatá Kateřina Janovská (1447–1510), opravdová apoštolka milosrdné lásky, nám o tomto říká: „*Na konci pozemského žití bude duše jednou provždy ustálena v dobru, či zlu, které si vybrala, podle slov: »Jakého tě nabřednutou v hříchu, anebo v lítosti, »takového tě odsoudím.«*“ (Traktát o očistci, IV)

Pohled na smrt z výše uvedené perspektivy se obratem stane ponaučením o škodlivosti hříchu. V každém hříchu se skrývá pokus o nalezení vlastního dobra a štěstí na cestě, jež vede směrem proti největšímu přikázání – přikázání lásky k Bohu a k bližnímu (všechna ostatní přikázání jsou v něm obsažena). Objevování šťastného světa oprostěného od Boha se jeví jako fascinující a nekonečné dobrodružství, jež nepřestává podněcovat a přivádět stále hlouběji do tajemství. Pokušení způsobuje falešná atraktivita hříchu, jež dokonale ovládá nám tak srozumitelný jazyk, jímž dokáže bezpečně udeřit na strunu našich představ a citů. Pokušitel je dokonalým odborníkem v otázkách psychologie člověka, v níž se pohybuje daleko suverénněji než nejlepší experti v této vědní disciplíně kdekoli na zemi. V poslušném poslechnutí hlasu pokušení se zlo jeví jako vytoužené dobro slibující okamžité uspokojení. Při budování vlastního šťastného světa se člověk chce za každou cenu cítit dobře. V okamžiku smrti pouta této egoistické lásky betonově ztvrdnou, stanou se nerozpojitelná a celou tragédií této skutečnosti dokreslí fakt, že právě tato pouta znemožní otevřít se pro jedinou Lásku, která se ukáže jako jiná než ona druhá láska a která se ukáže tak nesmírná a vroucí, že se stane nesnesitelnou. Nezbude než ji navěky odmítnout...

Moudrost člověka se projevuje v umění pohlížet na život s myšlenkou na smrt a věčnost. Zde je obsažena skutečně funkční metoda boje s hříchem a peklem. V naší době se smrt stala tuctovým a zbanalizovaným „spektáklem“, v čemž sehrála bezesporu velkou roli média. Pouze satanovi může v konečném důsledku záležet na perverzním připravení smrti o její majestát a neobyčejnou důstojnost. Zkusme se zamyslet nad jeho skrytým záměrem: zbanalizování smrti nezadržitelně vede ke zbagatelizování života, a hlavně veškerého zla. Dáblu více než na čemkoli jiném



Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodině služebníků v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA LISTOPAD 2024

Úmysl papeže: Za všechny, kteří ztratili dítě

Modleme se, aby všichni rodiče, kteří truchlí nad úmrtím syna nebo dcery, našli ve svém společenství podporu a získali od Ducha Utěšitele pokoj srdce.

Národní úmysl: Za pečující

Modleme se, aby ti, kdo dlouhodobě pečují o potřebné, nalézali prostor na obnovu svých sil v Božím slově, svátostech a přátelských vazbách.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

záleží na tom, aby si člověk svůj hřích zamiloval, ztotožnil se s ním, cítil se s ním co možná nejlépe a zbavoval se jakékoliv viny beze známky nepokoje a lítosti. Proto lže o smrti. Poslední jeho úspěch tkví v naprostém paralyzování člověka vůči Lásce, s níž se setká v nejdůležitějším a neopakovatelném okamžiku na prahu věčnosti. Na mém současném životě záleží, co na mne bude za tímto prahem čekat: nebe, očistec, jenž je bolestnou cestou do nebe, anebo peklo. Svatá Kateřina se obrací na křesťany s vážným napomenutím: „*Hleďte útočiště v naději nekonečného milosrdenství Božího, které bez přestání vychvalujete, aniž byste přitom věděli, že právě vaše odmítání této nejvyšší Dobroty se stane vašim obviněním.*“ (Traktát o očistci, XV)

Vyznávat toto protivení se Kristu při svaté zpovědi je dokonalý způsob, jak již dnes zakoušet jeho milosrdenství a jak učinit krok směrem k nebi. Nenávist vůči vlastnímu hříchu, třebas i vůči tomu nejnepatrnějšímu, by měla být naším neustálým cvičením srdce ve svobodě, aby

se v okamžiku smrti dokázalo nerozdělené vrhnout k Milovanému!

V *Katechismu katolické církve* čteme: „*Nemůžeme být spojeni s Bohem, jestliže se svobodně nerozhodneme milovat ho. Avšak nemůžeme milovat Boha, jestliže těžce hřešíme proti němu, proti svému bližnímu a proti sobě samým: »Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah – a víte, že žádný vrah nemá v sobě trvalý a věčný život.«* (1 Jan 3,14–15) *Náš Pán nás upozorňuje, že budeme od něho odděleni, jestliže nepřispějeme na pomoc chudým a maličkým v jejich nouzi: jsou totiž jeho bratry. Zemřít ve smrtelném hříchu, aniž by byl smyt lítostí, a nepřijmout milosrdnou Boží lásku, to znamená zůstat navždy odděleni od Boha v důsledku našeho svobodného rozhodnutí. A tento stav konečného sebevyloučení ze společenství s Bohem a s blaženými je označován slovem »peklo.«*“ (KKC 1033)

*Z Trwajcie w miłości 3/2023 přeložil -lr
(Redakčně upraveno)*

Růženec – moje opora

Dne 30. března 2024 populární kanadská autorka podcastů Tammy Petersonová, manželka světoznámého psychologa, autora a mediálního komentátora Dr. Jordana Petersona, v 59 letech vstoupila do katolické církve a při liturgii velikonoční vigílie přijala svátost břimování v kostele svatého růžence v centru Toronta. Tomuto rozhodnutí předcházela dlouhá a pohnutá historie, o níž sama vypráví v různých rozhovorech.

V roce 2019 se Tammy dozvěděla zdrcující zprávu. Diagnostikovali jí karcinom ledvin. Po druhé biopsii jí lékař řekl: „Máte nepřilíš častý, agresivní typ rakoviny, který ještě nikdo nepřežil. Dávám vám maximálně deset měsíců.“

„Byli jsme s manželem dost šokováni,“ vzpomíná Tammy. „Jelikož téměř všichni z matčiny strany zemřeli již v mladém věku na rakovinu nebo jiné nemoci, pomyslela jsem si: Co se dá dělat! Možná je to můj genetický osud.“ Když se Tammy vrátila domů, chtěla se o smutnou zprávu podělit se synem, jenž žil se svojí manželkou na konci ulice. Tam však zažila reakci, s níž nepočítala. „V jeho očích jsem viděla strašný smutek, smutek, který odrážel jeho lásku ke mně. A já jsem si uvědomila, že mi stojí za to zůstat naživu, anebo dokonce bojovat o život. Tehdy jsem pocítila, jak mě naplnil neobyčejný pokoj a jistota, kterou jsem předtím neměla. Řekla jsem svému synovi: »Znáš lékaře, je to jen člověk. Možná má pravdu a možná také ne. Jen Bůh rozhodne, kdy zemřu.«“

Tammy byla jako dítě pokřtěna v protestantské církvi. Tak jako všechny děti byla vůči Bohu vnímavá, večer se modlila a v neděli chodila do kostela. Když její tři starší sourozenci odešli z domu a ona jako dvanáctiletá zůstala sama, přestala svoji víru praktikovat.

Až díky nemoci se Bůh vrátil do jejího života. Od sestřenice dostala růženec, který patřil její prababičce, polské katoličce; takto ji v této bolestné situaci chtěla její sestřenice potěšit. Tammy vypráví: „Připomínal mi kostel a cítila jsem, že mě to přitahuje ke katolické církvi. Začala jsem však pochybovat, zda pravoslavná víra není v této pohnuté době přece jen pevnější než ta katolická. Trvalo mi dva roky, než jsem se rozhodla pro katolickou církev. Udělala jsem tak i díky dobrému knězi,

který mě provázel na této cestě hledání.“ Po stanovení beznadějně diagnózy Tammy s manželem navštívili nejlepší nemocnice ve Spojených státech amerických a v Kanadě. Všude, kam přišli, dostali stejnou odpověď: jedinou možností u tohoto typu rakoviny je operace.

„Noc před prvním zákrokem jsem byla velmi vystrašená a můj manžel rovněž. Ale jelikož jsem věděla, že se za mě modlí tolik lidí, chtěla jsem všechny ty modlitby nasměrovat do té části těla, která byla napadena nemocí.“ Operace proběhla dobře. Lékaři nádor odstranili, ale již za týden se objevily komplikace. V nohách se jí nahromadila tekutina a ukázalo se, že část lymfy, jež měla být odstraněna, lékaři přehlédli. Z těla jí odstranili devět litrů tekutiny. Tammy rychle ztrácela na váze a byla stále slabší, proto ji museli opět hospitalizovat.

Moje kamarádka Queenie Yu

Když se Queenie Yu, která sama konvertovala na katolickou víru, dozvěděla o kritickém zdravotním stavu své kama-



Tammy Petersonová se svojí břimovací kmotrou Queenie Yu 30. března 2024 - v den přijetí svátosti břimování



Tammy se svým manželem Jordanem a Queenie Yu po svém boku

rádky, navštívila Tammy v nemocnici a přinesla jí růženec požehnaný papežem a malý asijský obrázek Panny Marie s Ježíškem v náručí. Queenie vypráví: „Když Tammy spatřila růženec, řekla: »Ach, růženec,« a já jsem se jí překvapeně zeptala: »Víš, co to je?«, odpověděla: »Ano, ale nevím, jak se ho mám modlit.«“

Nemocnice měla velmi pěkné atrium s rostlinami, a dokonce i se stromy, kde si těžce nemocní mohli vychutnat čerstvý vzduch, přírodu a klid. Právě zde Queenie naučila svoji nemocnou kamarádku modlit se růženec. Každé ráno o desáté ji přišla navštívit a zůstala s ní dvě hodiny, aby se s ní pomodlila a vysvětlila jí tajemství Ježíšova života. Trvalo to pět týdnů. Tammy vzpomíná: „Každý den jsem se modlila, plakala a vyprávěla jí svůj životní příběh. Řekla jsem si, že si nebudu dělat starosti. Díky modlitbě jsem se odevzdala Bohu, aby mě přivedl tam, kam chce. Některé noci byly těžké. Mrzla jsem, protože jsem neměla žádný tělesný tuk. Ale když jsem se probudila, modlila jsem se modlitbu Páně – Otče náš, dokud jsem opět neusnula. Když jste chronicky nemocní, i ty nejmenší věci vás mohou pořádně potrápít. Modlitba mi pomohla překonat téměř nesnesitelná vyšetření a vydržet jakoukoliv bolest. Když jsem se bez přestání modlila, bolest jsem ani

Úcta ke svatým a k Panně Marii

nevnímala. Jen jsem zůstávala v přítomném okamžiku s Bohem.“

Zázračné uzdravena

Jednoho dne v červnu 2019 Tammy z ničeho nic řekla svému manželovi: „Víš co? Myslím si, že 19. srpna, na výročí naší svatby, se budu cítit lépe.“

V srpnu museli vážně nemocnou Tammy převézt do nemocnice ve Filadelfii. Před odjezdem požádala kněze Erika Nikolaje, aby jí požehnal. Dal jí nověnu k svatému Josemarii Escrivá a doporučil jí, aby se jí modlila devět dní a snažila se být vděčná.

Všichni doufali, že další operací se podaří problém odstranit, ale, žel, chirurg musel Tammy po operaci sdělit, že bude muset podstoupit další zákrok, protože její lymfatický systém připomínal pavučinu a nemocné místo se těžko lokalizovalo. V té době byla Tammy jen kost a kůže. Těžce nesla tuto špatnou zprávu. Ve svém utrpení se úpěnlivě modlila. Vysvětlili jí, že jen konzumace tuku může ukázat, zda lymfatický systém funguje. Čtvrtý den nověny se proto rozhodla sníst něco mastného a počkat na výsledky. Když následujícího rána přišel lékař asistent se zdravotní sestrou, Tammy jim řekla o svém experimentu s jídlem. „Aha, tak se tedy podívejme na kapsičku,“ řekli. A co viděli? Tekutina, která jí vytékala z těla, byla zcela průhledná. Oba se překvapeně podívali na kapsičku, až nakonec lékař prohlásil: „Znamená to, že díra se zacelila a lymfatický systém znovu funguje.“

Bylo to neuvěřitelné! Následně jí lékaři udělali několik testů, které všechny potvrdily nečekané uzdravení. „Odstranili mi tedy infuze a všechny bolestivé přístroje, které jsem s sebou nosila, a do půl hodiny jsem mohla opustit nemocnici. Najednou jsem si vzpomněla, že dnes je výročí naší svatby – 19. srpen. Během následujícího měsíce mi lékaři pravidelně každý týden telefonovali a pokaždé jsem jim mohla říci, že je mi lépe. Byla jsem vyléčena.“

Její manžel Jordan dodává: „Pokud víme, je Tammy dosud jedinou osobou, která přežila tento typ rakoviny.“

Dnes – o pět let později

„A když jsem se cítila lépe, nadále jsem se každé ráno modlila růženec,“ vy-

Proč máme ctít a vzývat svaté v nebi?

Máme ctít a vzývat svaté v nebi, protože jsou Bohem oslaveni a jsou také našimi pomocníky.

Proč máme nad ostatní svaté ctít a vzývat Pannu Marii?

Nad ostatní svaté máme ctít a vzývat Pannu Marii, protože je pomocnicí v díle vykoupění, Matkou Boží, ze všech nejsvětější a svou přímluvou nejmocnější.

Svatí v nebi jsou našimi vzory. Poněvadž jsou našimi vzory, máme je následovat v jejich životě. Je proto velmi prospěšné číst životopisy svatých, abychom se jejich příkladem povzbudili k dobrému. Kterou knihu o životě svatých jsi četl? Znáš životopis alespoň svého křestního patrona (patronky)? Čím více svaté následujeme, ctíme a vzýváme, tím účinněji za nás prosí u Boha neboli orodují. Někdy se na jejich přímluvu dějí i zázraky.

Svatí v nebi jsou našimi pomocníky. – Svati milovali své bližní za živa na zemi. Ještě více nás milují nyní v nebi. Zvlášť pamatují na nás ti svatí, kteří jsou nám blízcí jako apoštolové naší vlasti, jako krajané, jako patronové (farního kostela, křestní, biřmovací) a jako příbuzní. Některé svaté vzýváme jako pomocníky ve zvláštních potřebách. Úcta svatých není proti poctě Boží, protože jim nevzdáváme poctu nejvyšší jako Bohu, ale pouze je prosíme o přímluvu u Boha.

Královnou všech svatých je Panna Maria. – Její přímluva u Boha je nejmocnější. Proto jí říkáme „Panno mocná... Uzdravení nemocných... Potěšení zarmoucených... Útočiště hříšníků... Bráno nebeská“.

Panna Maria je prostřednicí všech milostí. Za druhé světové války zasvětil Svätý otec r. 1942 lidi celého světa Neposkvrněnému srdci Panny Marie a určil svátek jejího Neposkvrněného srdce na 22. srpen. Které znáš svátky Panny Marie? V týdnu je zasvěcena Panně Marii sobota. Z měsíců zvláště květen (májové pobožnosti) a říjen (svatý růženec). Co víš o živém růženci?

Kříže, sochy a obrazy Pana Ježíše a svatých. – Kříže, sochy a obrazy Pana Ježíše i svatých máme rovněž v úctě. Úcta jim prokazovaná se ovšem vztahuje na příslušné osoby v nebi, které kříž, socha nebo obraz představuje. Zvlášť zasluhují naši úctu obrazy a sochy posvěcené. Jsou to většinou cenné dějinné památky anebo umělecká díla. Některé obrazy oslavil Bůh zázraky a zvláštním vyslyšením modlitby. Pěkný kříž a pěkné obrazy Pana Ježíše, Panny Marie a svatých jsou důstojnou a vhodnou ozdobou katolického příbytku.

Ostatky svatých. – Jsou to pozůstatky z těl svatých. Máme je v úctě, protože těla svatých byla chrámem Ducha Svätého, nástrojem jejich ctností a jednou budou slavně vzkříšena z mrtvých. Mnohé z ostatků svatých Bůh oslavil zázraky. (...)

Máš v úctě fotografie svých rodičů, neboť ti připomínají jejich lásku a dobrodiní. Podobně měj v úctě kříže, obrazy a sochy Pana Ježíše, Panny Marie a svatých – i oni tě mají rádi, svým životem jsou ti nejlepším vzorem, tvými pomocníky, již ti připomínají tolik lásky a dobrodiní!

ThDr. František Tomášek:

Katechismus katolického náboženství.

Nakladatelství MICHAEL S.A.

Frydek-Místek, 2007/2009

(Redakčně upraveno)

práví Tammy. „Vyhledala jsem si biblické úryvky spojené s jednotlivými tajemstvími a zjistila jsem, že celý příběh utrpení a vykoupění je obsažen v těchto malých perlách svätého růžence. A právě o tom je běžný život: o utrpení a vykoupění. Když je člověk velmi nemocný, panuje kolem něho velký chaos, cítí se bez opory a má dojem, že ztratil pevnou půdu pod nohama. Ale když se modlí růženec, cítí celý den anebo aspoň jistý čas hlubokou pod-

poru. Nejdůležitější na růženci je, aby ses ho modlil pravidelně a věrně. Ať se stane pro tebe zvykem modlit se růženec každý den. Nebude se přitom vždy dít něco mimořádného či vzrušujícího, ale protože se budeš modlit každý den, stane se ti oporou, zejména když přijde utrpení a tvůj svět se začne hroutit, anebo když ztrácíš pevnou půdu pod nohama.“

Z Vítězstvo Srdca 158/2024

přeložil a upravil -dd-

Svatý Jan Berchmans - vzor mládeže (10)

Mezi Janovými spolužáky byli i nečlenové SJ, kteří bydleli u rodin ve městě. Ti chodili do semináře jen na přednášky. Scholastikům podle předpisů není dovoleno hovořit s jinými žáky bez souhlasu představeného, a když toto dovolení dostanou, mohou si povídat o školních a náboženských věcech. Berchmans tento předpis přísně dodržoval. Jen zřídkakdy hovořil s cizími studenty, a přece ho všichni dobře znali. Někteří spěchali do školy jen proto, aby mohli pozorovat andělského studenta Jana Berchmanse a povzbuzovat se jeho příkladem. Ani Jan nebyl jiný – sotva zazněl zvonek, hned spěchal do školy. Po přednáškách se cizí studenti shlukli okolo něho nebo do skupinek a opakovali si přednášky. Každou skupinku vedl nadanější scholastik. I Jan Berchmans měl na starosti několik studentů, a to právě syny z nejpřednějších rodin. A oni, navzdory svým zvučným jménům, ho velmi rádi poslouchali a ctili. Když potom zazněl zvonek, Jan hned přestal, protože podle pravidla poslušnosti nebylo dovoleno ani dopsat načaté písmeno.

4. Učení

Dokonalý filosof

Jan Berchmans se musel plně věnovat filosofii a při studiu nezanedbat duchovní život. Byl to těžký úkol. Jak jej zvládl? Měl výborné profesory, a tak nejlepší příležitost získat potřebné vědomosti. S vel-

kým zápallem své mladé duše se dal do studia. Před očima měl stále cíl, na který se připravoval.

Svatý zakladatel, který předepsal pro řád dlouhé studium, měl před očima to, co bylo Janovým cílem: „Omnia ad maiorem Dei gloriam et salutem animarum.“ I při studiu myslel na větší Boží slávu a spásu nesmrtelných duší. „Všechno chci vykonat tak, jako by to bylo mým posledním skutkem,“ říkal. Ve svém deníku píše: „Vstoupil jsi do řádu, abys pracoval. Když vidíš, že kacíři celou silou bojují proti Kristu a církvi, copak se nemáš všemožně snažit o to, aby ses dobře připravil na pozdější obranu Krista a jeho církve? Proto nemůžeš dělat nic bohumilejšího než to, že se celou silou a s dobrým úmyslem dáš do učení. Proto studuj co nejhorlivěji a ani na chvíli neustup od svého předsevzetí.“

„Berchmans skutečně věrně zachovával své předsevzetí,“ řekl otec Cepari.

Jan svědomitě využil každou minutu studia. A aby mu neutekla ani chvíle, vždy u sebe nosil nějakou knihu a četl i tehdy, když občas musel čekat přede dveřmi profesorů, které často navštěvoval a prosil o radu, anebo když čekal na přednášku.

Vždy víc a víc

Se stejnou horlivostí a úsilím se učil všem předmětům. Jednou řekl svému profesorovi: „Jezuita si má vědou obohatit srdce, aby z něj mohl dát celému světu. Proto jezuita nikdy nemůže říct, že se naučil dost.“

Kromě filosofie se učil i jazyky. Francouzsky uměl už z Mechelenu a italsky si v Římě velmi brzy osvojil natolik, že mezi jezuity z cizích zemí mluvil italsky nejlépe. Dokonce zamýšlel požádat představené, aby ho co nejdříve poslali do německého a anglického semináře, aby si mohl osvojit němčinu a angličtinu. Člověk má radost, když se naučí cizí řeč, novým jazykem se mu otvírá svět, ale Jan Berchmans se mnohem víc učil povinným předmětům. Filosofie je především na začátku trochu nudná, ne jeden student by ji rád odložil a pustil se do něčeho jiného, zajímavějšího. Aby se student při takovém studiu nevěnoval něčemu jinému a aby taktó nezanedbal povinnost, je potřebné umrtvení. Svato zakladatel to dobře věděl, když to přece sám zakusil. I jemu během studia přicházely na mysl rozličné zbožné myšlenky a plány, proto v pravidlech scholastiků velmi moudře nařídil, aby se studenti nezaobírali myšlenkami, neboť jim to k učení nebude potřebné, ale aby se poslušně učili, co je předepsané.

„Nikdy nebudu zahálčivý“

Janovou zásadou bylo: „Trpět, vyhýbat se lenosti.“ A také: „Nikdy nebudu zahálčivý.“ Do deníku si zapsal: „Dokud jsem scholastikem, budu milovat svůj pokoj, a nakolik to jen bude možné, skutečně tu i pobývat.“ Otec Alzaroli se jednou zeptal Jana, kolik času věnuje učení. Odpověděl, že všechnen čas, který je k tomu určený. Jeho odpověď byla zcela podle pravidel určených pro scholastiky.

Profesoři byli velmi spokojeni s Berchmansovou snaživostí. Nemohli si ho vynachválit. Otec Grassi jednou poznamenal, že když zavolal scholastiky, aby jim přednesl něco užitečného, Jan Berchmans ho hned následoval a až do konce přednášky pozorně poslouchal. Ale jen co odbočil od tématu, Jan se zdvořile rozloučil a spěchal, aby neztratil ani chvíli. Užitečně trávil i čas oddychu. „Přestože jsme si zbožně a důvěrně vyprávěli, přerušil rozhovor. Opásal se zástěrou, aby ještě před studiem vyčistil lampy,“ vzpomínal Cornelius Lapide.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Mk 10,46-52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák – Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Nepřeháně!

Horlivost se nemá přehánět. Věděl to i student Jan a do deníku si zapsal: „Kdo víc pracuje (to znamená nad své síly), málo vykoná.“ Odpolední odpočinek, který je v horkém Římě potřebný, si nedopřál víc jak čtvrt hodiny. Po odpočinku se pomodlil růženec a hned po modlitbě se začal učit s perem v ruce, které v ní držel neustále. Tento způsob učení už tehdy velmi doporučoval. Po dvou hodinách učení šel do kaple navštívit Nejsvětější svátost. Opět dělal vše poslušně, neboť svatý zakladatel nedoporučil v předpisech pro scholastiku učit se víc než dvě hodiny. Jan tedy využil přestávku k návštěvě Ježíše, aby si s ním povyprávěl.

5. Pravidla

Važ si zdraví

Už bylo zmíněno, že studenti měli každý týden určený jeden den volna. Ani Jan v tento den nestudoval, ale četl duchovní knihy, anebo se zaměstnával lehkými pracemi. Stejně si počínal i tehdy, když ho bolela hlava a nevládal se učit. Jan si svoje zdraví šetřil. A za dobré zdraví se i modlil: „Patronko svatosti, zdraví a učení, ty jsi moje Matka, Panna Maria.“

Ne víc, a přesto víc

Žáci Tovaryšstva Ježíšova se nemohou učit podle toho, jak chtějí oni. Kdo chce být knězem, musí vystudovat filosofii a teologii. Kromě těchto dvou předmětů se mohou věnovat i jiným vědám, pokud mají na to čas, ale ne bez dovolení. Je to tak předepsáno proto, aby se zabránilo povrchnosti a nedůslednosti. Stále je zvykem, že když se mladý člověk trochu seznámí s vědou, chtěl by vědět vše, a to hned. Výsledek je potom takový, že umí ze všeho něco, ale pořádně nic. Jan Berchmans vždy dbal na tuto zásadu: „Dobrý scholastik nemá svou vůli vůči předmětům, ani vůči profesorům. Nesmí se zabývat knihami, které nemá předepsané.“

Vážil si učitelů

Jan byl vždy spokojený se svými učiteli, nikdy od něj nikdo neslyšel nějakou stížnost. Během přednášek byl potichu, jak to určovala pravidla, a když ho někdo oslovil,

Prodloužení možnosti získat plnomocné odpustky pro duše v očistci už před 1. listopadem

Apoštolská penitenciárie dne 11. 1. 2020 (Prot. N. 4/20/I) prodloužila na žádost ČBK své dovození z 8. 8. 2012 (Prot. n. 79/12/I), na jehož základě věřící v České republice mohou obdržet plnomocné odpustky pro duše v očistci už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé. Pokud tedy věřící z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitovy v obvyklé době od 1. do 8. listopadu, mohou odpustky pro zemřelé získat **již od 25. října do 1. listopadu**. Toto dovození se uděluje na následujících sedm let, tedy do roku 2026.

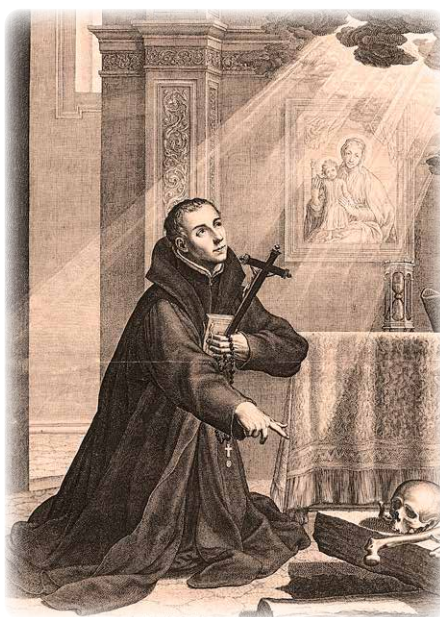
Podmínky pro získání plnomocných odpustků pro duše v očistci jsou následující:

1. daný den přijmout Eucharistii,
2. navštívit hřbitov a zbožně se pomodlit za zemřelé,
3. pomodlit se na úmysl Svatého otce,
4. v okruhu těchto dní vykonat svatou zpověď.

Mons. Jan Graubner, předseda České biskupské konference

(Zdroj: www.cirkev.cz, 10. 9. 2020)

jen se na něj vážně podíval, ale neodpověděl. Když někdo pochyboval o tom, co je profesor učil, vždy stál na straně přednášejícího a bránil jeho mínění. Spolužáci Jana pozorovali, když živě a vážně diskutoval, a proto měli občas aspoň ze žertu opačný názor. Když student Jan něčemu nerozuměl, zašel za profesorem a ptal se ho, jak má porozumět přednášené látce. Takto to předepisují pravidla scholastiků.



Dalším pravidlem bylo, že scholastici měli spolu mluvit latinsky. Výjimku tvořil jen čas odpočinku. Jan Berchmans tento předpis svědomitě dodržoval, dokonce i s profesory hovořil latinsky, ačkoli to nebylo nařizeno.

Stalo se, že někdy neporozuměl danému učivu ani po vysvětlení profesora. Tehdy upřímně a otevřeně řekl: „Opravdu, otče, nerozumím tomu.“ Není se co divit. Filosofie je věda, u které někdo pochopí jednotlivé statě hned, někdo se s tím natrápí, až porozumí. Někdy si i bystrý student neví rady. Jan, jen co pochopil nějakou věc, poděkoval profesorovi a hned odešel.

Každý týden odevzdal svému profesorovi lístek, na němž bylo napsáno, jaké dobré skutky chce za něj obětovat. Kromě toho dodržoval denní řád. Věděl, že bez něj nemůže vést dobrý duchovní život.

(Pokračování příště)

Podle knihy Koloman Grieger S. J.: Svätý Jan Berchmans S. J. Vzor mládeže. Vydal Posol Božského Srdce Ježíšova. Trnava 1929

*Upravila Silvia Koscelanská-Hajdučeková
Překlad -jk- (Redakčně upraveno)*

Pondělí 28. 10. 2024

6:05 U Pastýře **7:15** Kmočův Kolín 2019: Velký DO Dolní Chvatliny – Kolín **7:55** Brazílie – Querida Amazonia **8:25** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **8:35** Měl to být Gerlach **9:00** Zlatovláška: Divadlo Víti Marčíka **10:00** Outdoor Films s Richardem Štěpánkem: Jak sportem a pohybem pomoci druhým **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [L] **12:30** Jak potkávat svět: S Jaroslavem Wykrentem **14:05** V souvislostech **14:30** Setkání: František Talíř, Dobrá Voda **14:40** Noční univerzita: RNDr. Petr Ryšávek – Střevní mikrobiom v souvislostech **15:55** Dokořán: Se Zdeňkem Chlopčíkem **16:45** Mezi pražci: Říjen 2024 **17:30** S chutí přes práh: Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul **18:00** Sedmihlásky: O Kačenkách Kateřinkách **18:05** Bible v písku: Tomáš **18:10** Hrací strojek **18:25** Spirituál Kvintet na Dostavníku **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Vezmi a čti: Říjen 2024 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem [P] **21:15** Moudrost mnichů: Recept na muže **21:30** Augustin: Hlas generací [P] **22:35** Můj chrám: Jana Svobodová, zpěvačka a výtvarnice, v kostele sv. Jakuba, Hostivice **22:55** K jádru věci **0:00** Večer chval (102. díl): Skupina Noah **0:50** Setkání: Pavel Klíma – kostel Nejsvětější Trojice v Malšicích **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 29. 10. 2024

6:05 Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **7:10** Libanon – Sedm sekund **7:45** Nebojte se...: Ptejte se kněze **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Klapka: S Jitkou Havlovou **10:40** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Kamkoli půjdeš, jsem s tebou **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **13:00** Naše Horní Lideč **14:00** Outdoor Films s Dominikem Kotolou a Janem Schüllerem: Nadační fond MY pomáhá sportem **15:35** Věrní kysuckým tradicím **16:00** Muzikanti, hrajte: Orchestr Grandě Moravia **17:05** O zaniklé Karvině **18:00** Sedmihlásky: O Kačenkách Kateřinkách **18:05** Bible v písku: Ester **18:10** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín, Adam a Eva **18:40** Nepřítelem osudu **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** V pohorách po horách: Ostrava – Vysoké Tatry **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:10** Výpravy do divočiny: Antarktida a život v ní [L] **22:15** Na startu [P] **22:40** Má vlast: Klementinum **23:35** Terra Santa News: 23. 10. 2024 **0:00** Přesah: S Institutem pro památky a kulturu **0:45** Poutníci času: S kapelou The Tap Tap **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 30. 10. 2024

6:05 Bol som mimo: Ján Kolár **7:10** Pákistán – Svoboda pro zajaté **7:40** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **7:55** Co se v mládí naučíš: Rožnovské slavnosti 2021 **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:10** Noční univerzita: RNDr. Petr Ryšávek – Střevní mikrobiom v souvislostech **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Koncert pro život **14:30** Cvrlikání (5. díl): Zhasni **15:40** ARTBITR – Kulturní magazín: Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku-Místku **16:00** Bohém s Bohem **17:15** Milíře z minulosti do současnosti **17:30** Terra Santa News: 30. 10. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky: O Kačenkách Kateřinkách **18:05** Bible v písku: Job **18:10** Strýček Emu: Stromy **18:21** Jarmek aneb Pokračovat a vydržet **19:00** Adorace [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

s Františkem [L] **20:50** Moudrost mnichů: Recept na zdrženlivost **21:05** Noční univerzita: Duch Svatý jako princip poznání Boha [P] **21:20** Noční univerzita: Červená – barva Ducha Svatého [P] **22:10** V pohorách po horách: Špiska Fatra **22:20** Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer **23:10** Generální audience papeže Františka **23:30** Smírcí kříž **0:00** Klenot v lese **0:23** Milíře z minulosti do současnosti **0:38** Folklorový svět Lubomíra Páříčku **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 31. 10. 2024

6:05 Hrdinové víry (7. díl): Luboš Hruška **7:15** Grotosky Laurela a Hardyho: Není kuchař jako kuchař **7:35** Nepřítelem osudu **8:10** Terra Santa News: 30. 10. 2024 **8:30** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 65 km: Údolí Oslavy **9:40** Múzy církevních škol: Arcibiskupské gymnázium Kroměříž **9:50** Více než píseň (5. díl): Lucia Launerová a píseň Můj Abba **10:00** K jádru věci **11:05** Poutníci času: Se Zdeňkem Ráčilem **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Filipov **13:00** Vezmi a čti: Říjen 2024 **13:15** 40 let se Štěpničkou **14:00** Generální audience papeže Františka **14:20** 35 let Cyrilometodských dní v Terchovej **14:45** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **14:55** Nebojte se...: Ptejte se kněze **16:00** Benefiční koncert pro radost: Ostrava, kostel sv. Václava **17:30** Kardinálem v srdci papeže **18:00** Sedmihlásky: O Kačenkách Kateřinkách **18:05** Bible v písku: Modlitba Otče náš **18:05** Ovečky: 31. neděle v mezidobí **18:25** Múzy církevních škol: Střední škola svaté Anežky České Odry **18:45** Absolventi: Pavel Valášek **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Hayato Okamura – Staroměstské náměstí v Praze **19:45** Přejeme si... **20:05** Cena Celestýna Opitze: Brno, sál Konventu Milosrdných bratří **21:40** Poutníci času: S rodinným cirkusem Josef Wertheim **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Cvrlikání (8. díl): Skupina Devítka **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 1. 11. 2024

6:05 Bol som mimo: Branislav Škripek **7:20** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **7:35** Grotosky Bustera Keatona: Frigo plave **8:35** ARTBITR – Kulturní magazín: Františkánský klášter v Hájkou **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Když vyschnou studny **9:30** Krajina paměti **9:55** Bohém s Bohem **11:10** Vezmi a čti: Říjen 2024 **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Daruj písničku **14:00** Přesah: S Institutem pro památky a kulturu **14:45** Duchovní malby: Petr a Pavel **15:10** Jak potkávat svět: Se Slávkem Klecandrem a Romanem Dostálem **16:35** Buon giorno s Františkem **17:15** Dítě 31 **18:00** Sedmihlásky: O Kačenkách Kateřinkách **18:05** Bible v písku: Pavlovo

obrácení **18:10** Ztracená ovečka **18:20** Setkání: Antonín Tesařík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a Archeopark Mikulčice **18:30** Magazín Mary's Meals **18:50** S chutí přes práh: Kongregace Školských sester de Notre Dame v Hradci Králové **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Zachránci hadů na Bali **19:45** Přejeme si... **20:05** Noemova pošta: Listopad 2024 [L] **21:30** V pohorách po horách: Plešivec v Krušných horách **21:40** Můj chrám: Patrik Kunčar, Uherský Brod, farní kostel Neposkvrněného početí Panny Marie **22:05** Dobrodružství před kamerou **23:05** Poutníci času: S Lukášem Skálou **23:25** K jádru věci: S Danou Drábovou **0:30** Jánošíkove dni v Terchovej 2023 **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 2. 11. 2024

6:05 Hrdinové víry (8. díl): Oto Mádr **7:15** Zatloukal na víně **7:40** Život podle Emily **8:25** Sedmihlásky: O Kačenkách Kateřinkách **8:30** Ovečky: 31. neděle v mezidobí **8:50** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín, Adam a Eva **9:20** Strýček Emu: Stromy **9:40** Na startu **10:05** Víac ako pieseň (2. díl): Timothy a pieseň Po Tebe túžim viac **10:15** Výpravy do divočiny: Antarktida a život v ní **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín: Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku-Místku **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [P] **12:05** Duchovní menu [P] **12:35** Pod lampou **14:40** Práce jako na kostele **15:00** Island – Odras Stvořitele **15:30** Příběhy psané životem: Neobyčejný dar **16:10** Či zhora, či zdola – Mezinárodní galaprogram: Jánošíkove dni v Terchovej 2024 **18:00** Slovo na neděli: 31. neděle v mezidobí [P] **18:20** Můj chrám: Monika Marková, kostel sv. Petra a Pavla v Žitčenicích **18:40** Mexiko – země indiánů **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** VOX charitas: O půti chorých a seniorů v Červenom klástore [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán [P] **20:50** V pohorách po horách: Dušná ve Vsetinských vrších [P] **21:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Svobodou: Rentgenová astronomie [P] **21:40** Moudrost mnichů: Recept na zbožnost **22:00** The Chosen IV. (1. díl): Sliby [P] **23:15** Koncert pro život **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 3. 11. 2024

6:05 Večer chval (103. díl): LiftUp **7:05** Poutníci času: Se Zdeňkem Ráčilem **7:25** Slovo na neděli: 31. neděle v mezidobí **7:45** Skleněná múza **8:00** Albánie – Angelo **8:30** Múzy církevních škol: Střední škola svaté Anežky České Odry **8:55** Benefiční koncert pro radost: Ostrava, kostel sv. Václava **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Terra Santa News: 30. 10. 2024 **13:00** Dobro očima zalitými povzdechnutím – DOZP Slatinice **13:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Svobodou: Rentgenová astronomie **14:05** Muzikanti, hrajte: Rožmitálská Venkovanka **15:10** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **16:00** Augustin: Hlas generací **17:05** Dokořán **18:00** Sedmihlásky (46. díl): Stromeček březový **18:05** Ovečky: 31. neděle v mezidobí **18:25** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:55** Strýček Emu [P] **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Plody Medžugorje **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen IV. (1. díl): Sliby **21:10** Biblické Jordánsko: Skryté poklady z dávné minulosti **22:15** České nebe: Cyklus kantát o českých světcích a patronech **23:45** Romové v Unii, Romové na Moravě **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Továrna mezi vodami **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 28. 10. o 18:00 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Katedrála v Marseille)

Katedrála strážiaca starý prístav v Marseille je skutočne úctyhodnou a veľmi obľúbenou národnou pamiatkou Francúzska. Bola postavená tak, aby priťahovala oči všetkých, ktorí idú alebo sa plavia okolo, a poukazovala na mocné mesto, ktoré je jej domovom. Impozantná pásková fasáda pripomína byzantský štýl, zelený mramor priviezli až z Florencie, veže sa týčia do výšky 60 m. Nuž nečudo, že stavba druhého z dvoch kostolov trvala viac než 40 rokov.

Utorok 29. 10. o 17:10 hod.: Medzi riadkami (Novinky z detskej literatúry)

S čítaním treba začať už v detskom veku. A rovnako s poznávaním blahoslavených a svätých, ktorí môžu byť inšpiráciou na ceste za Bohom. Rodičom a ich deťom prinášame pomôcku v podobe dvoch knižných noviniek určených práve pre deti – *Chiara a jej svetlo a 1000 rôznych spôsobov*. Predstavia ich Ivana Danková a moderátorka Helena Ľos Ivoríková.

Streda 30. 10. o 16:05 hod.: Tvorivo (Príťažlivosť)

Ako čo najtvorivejšie využiť magnetickú príťažlivosť? Vyrobte si spolu s nami magnetické rámy na obrázky aj záračné magnetické vázy na prestretý stôl.

Štvrtok 31. 10. o 13:05 hod.: Pakistan: Gawah

Pakistan patrí ku krajinám, v ktorých sú kresťania prenasledovaní a utlačaní. Všetci poznáme prípad Asie Bibi. Ale je ich oveľa viac a nehovorí sa o nich. Zákony o rúhaní sa veľmi často zneužívajú na diskreditovanie kresťanov a môžu viesť k dlhotrvajúcemu väzneniu až trestu smrti. Inokedy vezme spravodlivosť do svojich rúk rozvášnený dav. Aj tu sú však ľudia a inštitúcie, v ktorých môžu nájsť kresťania pomoc a podporu.

Piatok 1. 11. o 19:00 hod.: Svätá omša spojená s adoráciou v duchu Taizé

Priamy prenos zo Spišskej Kapituly.

Sobota 2. 11. o 16:00 hod.: Fatimská sobota spojená s pobožnosťou za zosnulých

Priamy prenos modlitby svätého ruženca a svätej omše.

Nedeľa 3. 11. o 20:30 hod.: Svätý Patrik – apoštol Írska

Deň sv. Patrika sa oslavuje vo všetkých anglofónnych častiach sveta. V tomto dokumente sa však dozvieme o príchode a pôsobení sv. Patrika v Írsku trochu inak. Zostane jeho poslanstvo v srdciach ľudí živé aj dnes?

CINELUX – sobota 2. 11. 2024: Film: Karol – animovaný film

Animovaný príbeh o Karolovi Wojtyłovi.

Liturgická čtení

Nedeľa 27. 10. – 30. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Jer 31,7–9
 Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6
 Odp.: 3 (*Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.*)
 2. čt.: Žid 5,1–6
 Ev.: Mk 10,46–52

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22–23.27–30
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibytěk, Hospodine zástupí!*)
 2. čt.: 1 Kor 3,9c–11.16–17
 Ev.: Mt 16,13–19
 (nebo jiná čtení z Lekcionáře V)

Pondělí 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19–22
 Ž 19(18),2–3.4–5
 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
 Ev.: Lk 6,12–19

Úterý 29. 10. – ferie

(v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkové)

1. čt.: Ef 5,21–33
 Ž 128(127),1–2.3.4–5
 Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)
 Ev.: Lk 13,18–21

Středa 30. 10. – ferie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Ef 6,1–9
 Ž 145(144),10–11.12–13ab.13cd–14
 Odp.: 13c (*Věrný je Hospodin ve všech svých slibech.*)
 Ev.: Lk 13,22–30

Čtvrtek 31. 10. – nezávazná památka sv. Wolfganga

1. čt.: Ef 6,10–20
 Ž 144(143),1.2.9–10
 Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má Skála!*)
 Ev.: Lk 13,31–35

Pátek 1. 11. – slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2–4.9–14
 Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
 Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
 2. čt.: 1 Jan 3,1–3
 Ev.: Mt 5,1–12a

Sobota 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43–46
 Ž 103(102),8+10.13–14.15–16.17–18
 Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
 2. čt.: Řím 5,5–11
 Ev.: Mt 5,1–12a
 (nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/2)

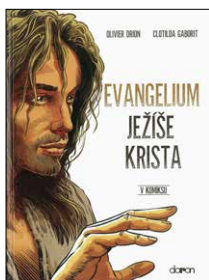
BREVIÁŘ PRO LAIKY

26. ŘÍJNA – 2. LISTOPADU 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 27. 10.	PO 28. 10.	ÚT 29. 10.	ST 30. 10.	ČT 31. 10.	PÁ 1. 11.	SO 2. 11.
Antifona	919 1029	1673 1892	949 1061	964 1077	980 1096	1573 1777	1785 2007
Žalm	784 883	786 884	783 881	784 883	784 883	783 881	786 884
Ranní chvály:							
Hymnus	920 1029	1567 1771	949 1062	964 1078	981 1096	1573 1777	1582 1786
Antifony	920 1030	1674 1893	950 1062	965 1079	981 1097	1574 1778	1786 2008
Žalmy	921 1030	813 914	950 1063	965 1079	981 1097	813 914	1786 2008
Krátké čtení a zpěv	923 1033	1674 1894	953 1066	969 1083	985 1101	1574 1778	1789 2011
Antifona k Zach. kantiku	723 815	1675 1894	953 1066	969 1083	1569 1772	1575 1779	1789 2012
Prosby	924 1034	1675 1894	953 1066	969 1084	985 1101	1575 1779	1790 2012
Závěrečná modlitba	723 816	1567 1771	954 1067	970 1084	1569 1772	1575 1780	1582 1787
Modlitba během dne:							
Hymnus	925 1035	792 890	954 1067	970 1085	986 1103	1264 1402	1792 2014
Antifony	925 1036	940 1051	955 1068	971 1085	987 1103	1576 1780	1792 2014
Žalmy	926 1036	940 1052	955 1068	971 1085	987 1103	1265 1403	1792 2015
Krátké čtení	927 1038	1676 1895	957 1070	973 1088	989 1106	1576 1780	1795 2017
Závěrečná modlitba	723 816	1567 1771	957 1071	973 1088	990 1106	1575 1780	1582 1787
Nešpory:							
Hymnus	915 1024	929 1039	1677 1897	959 1072	975 1090	1577 1781	1577 1781 1024 1143
Antifony	916 1025	929 1040	1678 1897	960 1073	976 1091	1570 1773	1578 1782 1025 1144
Žalmy	916 1025	930 1040	1678 1897	960 1073	976 1091	1570 1773	1578 1782 1025 1144
Kr. čtení a zpěv	918 1027	933 1043	1680 1900	962 1076	979 1094	1572 1776	1580 1784 1027 1146
Ant. ke kant. P. M.	722 815	723 816	1681 1900	962 1076	979 1094	1572 1776	1580 1785 723 816
Prosby	918 1028	933 1044	1681 1900	963 1076	979 1095	1572 1776	1580 1785 1028 1147
Záv. modlitba	723 816	723 816	1567 1771	963 1077	980 1095	1575 1780	1575 1780 724 817
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1238 1374	1242 1379 1238 1374

KOMIKS ZE ŽIVOTA PÁNA JEŽIŠE



EVANGELIUM JEŽIŠE KRISTA V KOMIKSU

Olivier Drion - Clotilde Gaborit
Z francouzštiny přeložila Kateřina Lachmanová

Životem Pána Ježíše Krista a jeho apoštolů nás provází fiktivní postava starce, který vše zažil na vlastní oči, když byl ještě chlapec. Autor se snaží držet evangelních příběhů i Ježíšových podobenství co nejvěrněji v té podobě, jak je známe z Bible. Tam, kde si autor vymyslel osudy zcela imaginární, jsou stránky označeny hvězdičkou, a lze je tak snadno rozlišit od skutečných příběhů. Knižku jistě uvítají mladí čtenáři přibližně od 10 let, kteří už dávno vyrostli z Biblí pro děti a mají tento žánr v oblíbě. Mohou se tak setkávat s Božím slovem, které by jinak v Bibli „pro dospělé“ ani neotevřeli.

Pavel Nebojsa - Doron
Váz., 220x290 mm, křídový papír, 172 stran, 599 Kč

K PROHLoubENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA



TRAKTÁTY O KONTEMLACI A LÁSCE

Vilém ze Saint-Thierry • Překlad a poznámky Jitka Hradecká OCSO
Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká

Český překlad dvou traktátů, které patří k nejznámějším spisům celého středověku, a jednoho krátkého spisku, jenž zůstal po mnohá staletí zcela neznámým: *O kontemplaci Boha* (De contemplando Deo);

O přirozenosti a důstojnosti lásky (De natura et dignitate amoris); *Modlitba* (Oratio). Autorem je Vilém ze Saint-Thierry (†1148), benediktinský opat ze Saint-Thierry a později cisterciácký mnich kláštera Signy, velký přítel, první životopisec a inspirátor svatého Bernarda. Jde o první Vilémovy spisy, určené k duchovní formaci bratří jeho komunity v Saint-Thierry. Traktát *O kontemplaci Boha* stejně jako spisek *Modlitba* je svědectvím o Vilémově hledání Boha a jeho tváře, jež má povzbudit mnichy na cestě jejich vlastního hledání. V pojednání *O přirozenosti a důstojnosti lásky* se Vilém staví proti doktríně světské lásky, jež byla šířena prostřednictvím četby některých antických autorů a neblaze ovlivňovala mentalitu mnichů, a nabízí svým bratřím pravou nauku pro jejich růst v lásce k Bohu. Pojednání se vzájemně doplňují a vytvářejí harmonickou jednotu. Vilém v nich předkládá svoji nauku o modlitbě a lásce k Bohu, která hojně čerpá z Pisma svatého a učení Otců a kromě teologického poznání vychází také z jeho vlastních mystických zkušeností.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Váz., 135x210 mm, 152 stran, 220 Kč

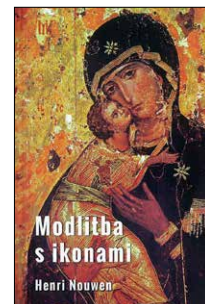
MODLITBA S IKONAMI

Henri Nouwen

Z angličtiny přeložila Kateřina Lachmanová
Předmluva br. Robert Lentz OFM, ikonopisec

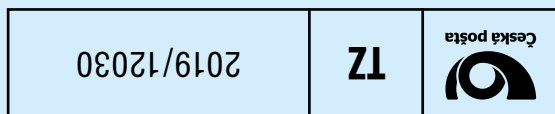
Autor uvádí čtenáře do své zkušenosti modlitby s ikonami na příkladu čtyř slavných ruských ikon (Nejsvětější Trojice, Panna Maria Vladimírská, Kristus ze Zvenigordu a Soslání Ducha Svatého), které mocně zasáhly do jeho života a osvětlily mu samu podstatu křesťanské zvěsti.

Paulínky
Brož., 115x175 mm, 96 stran, 179 Kč



Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.



779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.